

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 236

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 10 mai 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 30 din 1 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d), art. 67, art. 87, art. 88, art. 195, art. 196, art. 284 ¹ , art. 315 alin. 1, art. 329 alin. 3, art. 330 și ale art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală	1-5		5-7
Decizia nr. 70 din 27 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. 3 teza finală din Legea nr. 85/1992			
		897/C.	8
		— Ordin al ministrului justiției privind aprobarea onorariilor minimale pentru serviciile prestate de executorii judecătorești	

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 30

din 1 februarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d), art. 67, art. 87, art. 88, art. 195, art. 196, art. 284¹, art. 315 alin. 1, art. 329 alin. 3, art. 330 și ale art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală

Lucian Minai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Marioara Prodan — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d), art. 67, art. 87, art. 88, art. 195, art. 196, art. 284¹, art. 315 alin. 1, art. 329 alin. 3, art. 330 și ale art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Eugenia Rodica

Apostolescu în Dosarul nr. 225/1999 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 18 ianuarie 2001 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 1 februarie 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 iulie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 225/1999, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d), art. 67, art. 87, art. 88, art. 195, art. 196, art. 284¹, art. 315 alin. 1, art. 329 alin. 3, art. 330 și ale art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Eugenia Rodica Apostolescu, parte vătămată

într-un proces de insultă, calomnie și lovire sau alte violențe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată următoarele:

1. Dispozițiile art. 10 lit. d) din Codul de procedură penală, care prevăd unul dintre cazurile în care punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale este împiedicată dacă „*faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii*” sunt contrare art. 31 din Constituție, privitor la dreptul la informație, motivându-se că nici un text de lege nu prevede definiția elementelor constitutive ale infracțiunii.

2. Dispozițiile art. 67 din Codul de procedură penală, privitoare la concluziile și utilitatea probei, sunt considerate contrare prevederilor art. 16 din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi, deoarece nu prevăd și „dreptul părții vătămate de a cere probe, de a administra probe, căci are rolul de acuzator”, ci numai „posibilitatea părților de a propune probe și a cere administrarea lor”, în timp ce organele de urmărire penală și instanța de judecată „au sarcina administrării probelor”, conform art. 65 alin. 1 din Codul de procedură penală.

3. și 4. Dispozițiile art. 87 și 88 din Codul de procedură penală sunt considerate ca fiind contrare principiului constituțional al egalității în drepturi, deoarece judecătorul poate „să nu admită confruntarea martorilor [...] și are libertatea să respingă confruntarea, ceea ce este nelegal și neconstituțional, căci judecătorul are mai multe drepturi decât părțile care invocă confruntarea și li se respinge”.

5. și 6. Dispozițiile art. 195 și 196, referitoare la îndreptarea erorilor materiale sau a unor omisiuni în actele procedurale, sunt criticate, deoarece „sunt interpretate și nu aplicate, încălcându-se legea penală și Constituția”.

7. Dispozițiile art. 284¹, referitoare la lipsa nejustificată a părții vătămate (considerată drept retragere a plângerii prealabile), sunt criticate pentru că încalcă dreptul persoanei vătămate de a nu mai participa la proces, precum și prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, creând inegalitate în raport cu inculpatul, care poate lipsi fără să fie sancționat.

8. Dispozițiile art. 315 alin. 1, privind participarea procurorului la ședințele de judecată, sunt considerate contrare art. 16 din Constituție, deoarece „procurorul participă când consideră necesar” la ședințele de judecată, lipsind astfel de garanție persoanele participante la judecată.

9. Dispozițiile art. 329 alin. 3, referitoare la renunțarea la martori, sunt considerate neconstituționale, deoarece „prin stipulațiile discreționare, numai în favoarea judecătorului, «*de a dispune renunțarea la proba cu martori, pe care a admis-o anterior*», lipsește partea de a-și face probe în susținerea cauzei”.

10. Dispozițiile art. 330, privind prezentarea mijloacelor materiale de probă, sunt criticate pentru că restrâng dreptul la apărare al părții vătămate, deoarece lasă aprecierea judecătorului aducerea mijloacelor de probă materiale, atunci când acestea există.

11. Dispozițiile art. 346 alin. 2 sunt criticate, considerându-se că nu asigură un proces echitabil.

Judecătoria Sectorului 4 București, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, consideră că textele de lege criticate nu încalcă principiile constituționale înscrise în art. 16 alin. (1), referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, și în art. 21, privind accesul liber la justiție. Se arată că excepția nu este întemeiată, analizându-se, în legătură cu fiecare dintre dispozițiile criticate, motivele de neconstituționalitate. În final instanța apreciază că autorul excepției se referă „la modul de interpretare și aplicare a prevederilor legale, fără să explice prin ce anume ar fi încălcată egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii sau se împiedică accesul liber la justiție”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția este neîntemeiată. Astfel, cu privire la critica dispozițiilor art. 10 lit. d) din Codul de procedură penală, considerate a fi contrare prevederilor art. 20 și 31 din Constituție, se arată că textele constituționale invocate nu au incidență în cauză. În privința elementelor constitutive ale infracțiunilor se precizează că acestea sunt prevăzute în conținutul infracțiunilor reglementate în partea specială a Codului penal, deoarece „Diversitatea acestor fapte a determinat ca, în Codul de procedură penală, să nu fie menționate *in concreto* ce anume elemente constitutive trebuie să lipsească pentru a determina cazul din lit. d) a art. 10”. Se apreciază ca fiind nefondate și criticile privind neconstituționalitatea art. 67 alin. 2, art. 87 și 88 din Codul de procedură penală în raport cu art. 16 alin. (1) din Constituție, referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deoarece textele criticate nu creează privilegii sau discriminări și nu încalcă nici unul dintre criteriile egalității prevăzute la art. 4 din Constituție. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 195 și 196 din același cod este considerată nemotivată, deoarece nu se indică nici un text constituțional care ar fi fost încălcat. Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 284¹ se consideră că și aceasta este nefondată, deoarece textul nu contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), referitoare la egalitatea în drepturi, celor cuprinse în art. 21, referitoare la accesul liber la justiție, și nici celor cuprinse în art. 24, referitoare la dreptul la apărare, deoarece numai absența nejustificată a părții vătămate la două termene consecutive este considerată drept retragere a plângerii prealabile. Excepția este considerată, de asemenea, neîntemeiată și cu privire la art. 315 alin. 1 și art. 330, textele criticate nefiind contrare art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece posibilitatea părților și a procurorului de a renunța la martorii sau la probele care au devenit inutile nu este de natură să încalce dreptul la apărare al părților, care au suficiente modalități de a ataca soluția dată de instanță.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 lit. d), art. 67, art. 87, art. 88, art. 195, art. 196, art. 284¹, art. 315 alin. 1, art. 329 alin. 3, art. 330 și ale art. 346 din Codul de procedură penală, dispoziții care prevăd:

— Art. 10 lit. d): „*Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă: [...]*”

d) *faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii;*”;

— Art. 67: „*În cursul procesului penal părțile pot propune probe și cere administrarea lor.*”

Cererea pentru administrarea unei probe nu poate fi respinsă, dacă proba este concludentă și utilă.

Admiterea sau respingerea cererii se face motivat.;

— Art. 87: „Când se constată că există contradicții între declarațiile persoanelor ascultate în aceeași cauză, se procedează la confruntarea acelor persoane, dacă aceasta este necesară pentru lămurirea cauzei.;

— Art. 88: „Persoanele confruntate sunt ascultate cu privire la faptele și împrejurările în privința cărora declarațiile date anterior se contradic.

Organul de urmărire penală sau instanța de judecată poate încuviința ca persoanele confruntate să-și pună reciproc întrebări.

Declarațiile date de persoanele confruntate se consemnează în proces-verbal.;

— Art. 195: „Erorile materiale evidente din cuprinsul unui act procedural se îndreaptă de însuși organul de urmărire penală sau de instanța de judecată care a întocmit actul, la cererea celui interesat ori din oficiu.

În vederea îndreptării erorii, părțile pot fi chemate spre a da lămuriri.

Despre îndreptarea efectuată, organul de urmărire penală sau instanța de judecată, după caz, întocmește un proces-verbal sau o încheiere, făcându-se mențiune și la sfârșitul actului corectat.;

— Art. 196: „Dispozițiile art. 195 se aplică și în cazul când organul de urmărire penală sau instanța, ca urmare a unei omisiuni vădite, nu s-a pronunțat asupra sumelor pretinse de martori, experți, interpreți, apărători, potrivit art. 189 sau 190, precum și cu privire la restituirea lucrurilor sau la ridicarea măsurilor asigurătorii.;

— Art. 284¹: „În cazul infracțiunilor arătate în art. 279 alin. 2 lit. a), lipsa nejustificată a părții vătămate la două termene consecutive în fața primei instanțe este considerată drept retragere a plângerii prealabile.;

— Art. 315 alin. 1: „Procurorul este obligat să participe la ședințele de judecată ale judecătorilor, în cauzele în care instanța de judecată a fost sesizată prin rechizitoriu, în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii de 2 ani sau mai mare, în cauzele în care vreunul din inculpați se află în stare de detenție sau este minor, precum și în cazul în care se dispune înlocuirea pedepsei amenzii cu cea a închisorii. La ședințele de judecată privind alte infracțiuni, procurorul participă când consideră necesar.;

— Art. 329 alin. 3: „Dacă în cursul cercetării judecătorești administrarea unei probe anterior admisă apare inutilă, instanța, după ce ascultă procurorul și părțile, poate dispune ca acea probă să nu mai fie administrată.;

— Art. 330: „Când în cauza supusă judecării există mijloace materiale de probă, instanța, din oficiu sau la cerere, dispune, dacă este necesar, aducerea și prezentarea acestora.;

— Art. 346 alin. 2: „Când achitarea s-a pronunțat pentru cazul prevăzut în art. 10 lit. b¹) ori pentru că instanța a constatat existența unei cauze care înlătură caracterul penal al faptei, sau pentru că lipsește vreunul din elementele constitutive ale infracțiunii, instanța poate obliga la repararea pagubei potrivit legii civile.“

Autorul excepției de neconstituționalitate a solicitat să se constate neconstituționalitatea și a altor dispoziții legale din Codul de procedură penală și din Codul penal, însă prin încheierea de sesizare a Curții Constituționale Judecătoria Sectorului 4 București a respins ca fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate privitoare la acestea, sesizând Curtea Constituțională numai cu privire la excepția de neconstituționalitate a unui număr de 11 dispoziții menționate anterior. Referitor la criticile formulate în legătură cu dispozițiile art. 181, art. 339 alin. 2 din Codul de procedură penală și ale art. 207 din Codul penal instanța a considerat că acestea privesc numai modul de interpretare și aplicare a textelor, iar nu și conținutul lor

contrar Constituției și, prin urmare, nu sunt de competența Curții Constituționale, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată. Dispozițiile art. 49 alin. 3 din Codul de procedură penală au fost considerate ca neavând legătură cu soluționarea cauzei, iar cele ale art. 63 alin. 2 din același cod nu au mai fost trimise Curții, invocându-se Decizia Curții Constituționale nr. 43 din 23 martie 1999, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate având ca obiect aceleași dispoziții.

Potrivit art. 23 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 47/1992, republicată, „Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți“. Totodată, în cazul în care excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3) ale articolului menționat, în temeiul art. 23 alin. (6) din aceeași lege, „instanța o respinge printr-o încheiere motivată, fără mai sesiza Curtea Constituțională“.

Curtea constată, prin urmare, că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie numai dispozițiile art. 10 lit. d), art. 67, art. 87, art. 88, art. 195, art. 196, art. 284¹, art. 315 alin. 1, art. 329 alin. 3, art. 330 și ale art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală, cuprinse în dispozitivul încheierii de sesizare, iar nu și celelalte prevederi legale cu privire la care instanța de fond a considerat că excepția este inadmisibilă. Autorul excepției are posibilitatea atacării încheierii de sesizare o dată cu declararea căii de atac prevăzute de Codul de procedură penală împotriva sentinței pronunțate în cauză.

În motivarea excepției de neconstituționalitate referitoare la aceste dispoziții legale autorul excepției invocă încălcarea art. 16 alin. (1) și (2), art. 21, art. 24 alin. (1) și a art. 31 alin. (1) din Constituție, texte care au următoarea redactare:

— Art. 16 alin. (1) și (2): „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. (2) Nimeni nu este mai presus de lege.“;

— Art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.“;

— Art. 24 alin. (1): „Dreptul la apărare este garantat.“;

— Art. 31 alin. (1): „Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngădit.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că sub toate aspectele criticile formulate de autorul excepției sunt neîntemeiate pentru considerentele ce urmează:

1. Dispozițiile art. 10 lit. d) din Codul de procedură penală, care prevăd unul dintre cazurile în care punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale este împiedicată, nu sunt de natură să contravină art. 31 alin. (1) din Constituție, referitor la dreptul la informație, deoarece nu îngădesc „dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public“. Totodată nedefinirea elementelor constitutive ale infracțiunii prin dispozițiile Codului de procedură penală nu constituie un motiv de neconstituționalitate, înțelesul lor fiind explicat în tratatele de drept penal și de procedură penală. Nici un text constituțional nu obligă legiuitorul să definească toate noțiunile folosite în cuprinsul unui act normativ.

2. Dispozițiile art. 67 din același cod, referitoare la concludența și utilitatea probei, sunt, de asemenea, conforme cu prevederile constituționale invocate de autorul excepției, și anume cu cele ale art. 24 alin. (1), referitoare la dreptul la apărare, și cu cele ale art. 16 alin. (1) și (2), referitoare la egalitatea în drepturi. Astfel prin sintagma „părțile pot propune probe și cere administrarea lor“ legiuitorul a înțeles

„dreptul“ acestora de a propune probe, dar nu și obligația instanței de a admite toate probele, deoarece în alin. 2 al aceluiași articol se prevede: „*Cererea pentru administrarea unei probe nu poate fi respinsă, dacă proba este concludentă și utilă.*“ Prin urmare, părțile, printre care se află și partea vătămată conform art. 24 din Codul de procedură penală, au dreptul în mod egal de a propune probe, textul criticat nefăcând nici un fel de discriminare și neacordând nici un privilegiu uneia dintre părțile din proces. Nici una dintre aceste părți nu este mai presus de lege. Astfel prevederile art. 16 alin. (1) și (2) nu sunt încălcate.

Curtea mai constată că nici art. 24 alin. (1) din Constituție, referitor la garantarea dreptului la apărare, nu este încălcat prin dispozițiile legale menționate, deoarece administrarea de către instanță numai a acelor probe care sunt concludente și utile rezolvării procesului penal nu reprezintă și nici nu poate fi considerată o încălcare a dreptului la apărare. Este obligația constituțională a instanțelor judecătorești de a realiza justiția, obligație prevăzută la art. 125 alin. (1) din Legea fundamentală, în cadrul căreia se situează administrarea numai a acelor probe care sunt de natură să ducă la descoperirea adevărului. În același timp Curtea observă că autorul excepției confundă „cererea pentru administrarea unei probe“, pe care o poate face oricare dintre părți, cu „administrarea probei“, care se face numai de către instanța de judecată. Datorită acestei confuzii autorul excepției susține că există o încălcare a principiului egalității, instanța având mai multe drepturi decât părțile. Totodată autorul excepției ignoră prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*“ Or, în speță autorul excepției transferă egalitatea dintre cetățeni la „egalitatea cetățenilor cu autoritățile publice“, creând un principiu propriu, contrar Constituției și normalității desfășurării de către autoritatea judecătorească a atribuțiilor sale fundamentale, precum și celor prevăzute de normele legale de organizare și funcționare a instanțelor judecătorești.

3. Curtea constată că sunt conforme prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție și dispozițiile art. 87 din Codul de procedură penală, referitoare la obiectul confruntării, deoarece, așa cum s-a subliniat, nu se poate pune semnul egalității în drepturi între cetățeni și autoritățile publice, egalitatea în drepturi în fața legii și a autorităților publice fiind reglementată numai cu referire la cetățeni. Prin urmare, în speță instanța judecătorească sau organul de urmărire penală, iar nu partea vătămată, apreciază dacă este necesară confruntarea persoanelor care au dat declarații contradictorii. Partea vătămată are numai dreptul de a solicita confruntarea, însă decizia aparține organului de urmărire penală sau instanței de judecată în fața căreia se află spre soluționare cauza.

4. Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 88 din Codul de procedură penală, privind procedura confruntării, Curtea reține că și acest text de lege este conform prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece nu încălcă principiul egalității în drepturi a cetățenilor, neînstituind privilegii sau discriminări pentru părțile din proces. Textul reglementează doar procedura confruntării.

5. și 6. Curtea constată că autorul excepției nu motivează ce prevederi constituționale consideră că au fost încălcate prin dispozițiile art. 195 și 196 din Codul de procedură penală, indicându-se numai că acestea „sunt interpretate și nu aplicate, încălcându-se legea penală și Constituția“. Textele criticate se referă la îndreptarea erorilor materiale și la îndreptarea unor omisiuni vădite. Aceste dispoziții nu sunt contrare prevederilor Constituției, prevederi care nu au fost precizate de însuși autorul excepției, deși avea obligația motivării sesizării conform art. 12 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată. Pe de altă

parte, Curtea reține că, potrivit art. 2 alin. (3) din aceeași lege, „*În exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. De asemenea, Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțeleșului său contrar Constituției.*“ Prin urmare, Curtea nu poate cenzura neaplicarea acestor texte, invocată de autorul excepției ca fiind o încălcare a Constituției.

7. Cu privire la art. 284¹ din Codul de procedură penală, care prevede consecința lipsei nejustificate a părții vătămate la două termene consecutive în fața primei instanțe, lipsă considerată drept retragere a plângerii prealabile, Curtea reține, de asemenea, netemeinicia criticilor de neconstituționalitate. Astfel se susține că textul încălcă dreptul părții vătămate de a-și exprima voința de a nu mai participa la proces, precum și prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, creând inegalitate în raport cu inculpatul care poate lipsi fără a fi sancționat. Curtea constată că textul de lege criticat nu contravine principiului constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, întrucât în mod logic sancționarea părții vătămate care lipsește nejustificat la două termene consecutive în fața primei instanțe nu poate fi aplicată și inculpatului care nu a formulat nici o plângere penală. Pe de altă parte, absența inculpatului este favorabilă părții vătămate, deoarece poate reprezenta o recunoaștere a vinovăției sale sau refuzul de a se apăra, poziții care nu mai necesită o altă sancțiune în afara celei de condamnare pentru săvârșirea faptelor reclamate de partea vătămată. Totodată Curtea observă că nu se încălcă nici libertatea individuală a părții vătămate, care nu este nici reținută sau arestată pentru a fi adusă împotriva voinței sale la proces, ci este liberă să nu se prezinte în fața instanței, suportând însă consecințele prevăzute la art. 284¹ din Codul de procedură penală, deoarece, ca parte la plângerea căreia se pune în mișcare acțiunea penală, are obligația de a se prezenta la proces, absența sa nejustificată, în condițiile prevăzute în text, fiind considerată de legiuitor drept retragere a plângerii prealabile. Această „sancționare“ a părții vătămate este determinată în primul rând de scopul legii penale, prevăzut la art. 1 din Codul penal, de a apăra persoana, drepturile și libertățile acesteia, precum și de necesitatea celerității soluționării unor asemenea cauze prin stabilirea operativă și corectă a adevărului în prezența părții vătămate sau a reprezentantului său.

8. Curtea constată și netemeinicia criticilor formulate de autorul excepției cu privire la neconstituționalitatea art. 315 alin. 1 din Codul de procedură penală în raport cu prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție. Textul de lege criticat se referă la participarea procurorului la ședințele de judecată, făcându-se distincție între participarea obligatorie a procurorului în anumite cauze determinate și participarea facultativă a acestuia la ședințele de judecată „*privind alte infracțiuni*“, la care „*procurorul participă când consideră necesar*“. Autorul excepției consideră că prin lăsarea la latitudinea procurorului a participării sale în aceste cauze textul încălcă principiul egalității în drepturi, precum și statutul procurorilor care trebuie să vegheze la respectarea legii de către instanțele judecătorești.

Potrivit art. 131 alin. (1) din Constituție, referitor la statutul procurorilor, „*Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției*“. Principiul legalității, a cărui nerespectare o invocă autorul excepției, este respectat, deoarece procurorii participă la ședințele de judecată potrivit voinței legiuitorului exprimate în dispozițiile art. 315 alin. 1 din Codul de procedură penală, norme procedurale care, conform prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție,

„sunt stabilite de lege“. Prevederile constituționale sunt astfel respectate. Totodată Curtea constată că prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție nu au incidență în cauză, întrucât în speță nu este vorba de egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ci este pusă în discuție o reglementare legală care privește participarea procurorului la ședințele de judecată. Neparticiparea procurorului în unele cauze nu înseamnă o inegalitate în drepturi a părților din asemenea cauze în raport cu părțile din cauzele în care participă procurorul, deoarece nici Constituția și nici convențiile internaționale privitoare la drepturile omului nu prevăd „dreptul la un procuror“, așa cum este prevăzut dreptul la apărare.

9. Curtea reține ca fiind constituționale și dispozițiile art. 329 alin. 3 din Codul de procedură penală, referitoare la renunțarea la martori, întrucât nu încalcă dreptul la apărare prevăzut la art. 24 din Constituție. Dispoziția instanței privind neadministrarea unei probe admise anterior, dar devenită inutilă, nu reprezintă și nici nu poate fi considerată o încălcare a dreptului la apărare. Chiar dacă proba a fost admisă, instanța, după ce ascultă părțile și procurorul, poate dispune să nu mai fie administrată, fiind inutilă cauzei. Partea nemulțumită are posibilitatea de a contesta această măsură prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege. Astfel dreptul fundamental la apărare nu este încălcat.

10. Curtea constată că dreptul la apărare nu este lezat nici de dispozițiile art. 330 din același cod, deoarece aprecierea judecătorului asupra cererii de aducere și prezentare a mijloacelor materiale de probă, „dacă este necesar“, face

parte din atribuțiile acestuia. Nu există nici o prevedere constituțională care să oblige judecătorul să admită automat toate cererile părților, ci, dimpotrivă, la art. 125 alin. (1) din Constituție se prevede că „*Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*“. Pe de altă parte, măsura luată de instanță poate fi contestată prin căile de atac prevăzute de lege.

11. Referitor la dispozițiile art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală, privind rezolvarea acțiunii civile, dispoziții criticate pentru încălcarea dreptului la apărare și la un proces echitabil, Curtea constată, de asemenea, că acestea sunt constituționale, deoarece dreptul instanței penale de a rezolva pretențiile părții vătămate constituite parte civilă și în cazurile în care achitarea s-a pronunțat în temeiul art. 10 lit. b¹) ori pentru existența unei cauze care înlătură caracterul penal al faptei sau pentru că lipsește vreunul dintre elementele constitutive ale infracțiunii nu numai că nu încalcă dreptul la apărare al părții vătămate, ci, dimpotrivă, permite acesteia să continue procesul penal sub aspectul rezolvării acțiunii civile (deși instanța pronunțase achitarea pentru motivele indicate). Totodată este evident că textul criticat nu încalcă nici dreptul oricărei persoane la un proces echitabil, prevăzut la art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece judecarea procesului se continuă tocmai pentru a se „*hotărî asupra încălcării drepturilor*“ de către „*o instanță independentă și imparțială, instituită de lege*“.

Pentru considerentele expuse excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d), art. 67, art. 87, art. 88, art. 195, art. 196, art. 284¹, art. 315 alin. 1, art. 329 alin. 3, art. 330 și ale art. 346 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Eugenia Rodica Apostolescu în Dosarul nr. 225/1999 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 70

din 27 februarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. 3 teza finală din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. 3 teza finală din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, excepție ridicată de Nicoleta Acasandrei în Dosarul nr. 2.846/2000 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 6 februarie 2001 și au fost consemnate în încheierea din aceeași

dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 20 februarie 2001 și apoi la 27 februarie 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 septembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 2.846/2000, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. 3 teza finală din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată**, excepție ridicată de Nicoleta Acasandrei într-o cauză civilă având ca obiect constatarea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare a unei locuințe, încheiat de autorul excepției cu Societatea Comercială „Orizont” — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 19 alin. 3 teza finală din Legea nr. 85/1992, republicată, contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 41 alin. (1) și (2) și ale art. 135 alin. (1), (2) și (3) din Constituție. În acest sens se arată că dispoziția legală criticată „încalcă flagrant dispozițiile constituționale referitoare la egalitatea în drepturi în fața legii, protecția proprietății private și dispozițiile referitoare la proprietate”, întrucât pentru culpa civilă a uneia dintre părțile contractante prevede o sancțiune drastică și față de cealaltă parte, chiar dacă aceasta nu are nici o culpă. Se susține totodată că orice sancțiune civilă are la bază ideea de vinovăție a părților raportului juridic, în sensul că partea vinovată este pasibilă de sancțiunea prevăzută de lege; nici o lege nu stabilește însă că pentru culpa uneia dintre părți trebuie să răspundă cealaltă parte.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. 3 teza finală din Legea nr. 85/1992, republicată, nu este întemeiată, întrucât dispoziția legală criticată nu încalcă prevederile constituționale invocate. În motivarea acestui punct de vedere se consideră că, „În temeiul principiului retroactivității efectelor nulității și al principiului *restitutio in integrum*, părțile raportului juridic trebuie să ajungă în situația în care contractul nu s-ar fi încheiat, consacrându-se regula de drept potrivit căreia tot ce s-a executat în baza unui act anulat trebuie restituit”. Se mai arată că în cazul nulității „contractul nu este valabil din momentul încheierii lui”, deci trebuie restabilită situația din acel moment.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din

Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Critica de neconstituționalitate are ca obiect prevederile art. 19 alin. 3 teza finală din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998. Prin art. 19 din această lege sunt sancționate cu nulitate absolută contractele de vânzare-cumpărare de locuințe sau de spații cu altă destinație, încheiate cu încălcarea dispozițiilor Decretului-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație și ale Legii nr. 85/1992. În alin. 3 al aceluiași articol se reglementează sesizarea instanțelor judecătorești pentru constatarea nulității, precum și restabilirea situației anterioare prin restituirea prețului de vânzare, dar cu reținerea chiriei aferente perioadei de la contractare și până la restituire. În sfârșit, teza finală a acestui alineat, considerată de autorul excepției ca fiind neconstituțională, prevede că „*Sumele restituite nu sunt purtătoare de dobânzi și nici nu se actualizează*”.

Dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției ca fiind încălcate prin textul de lege criticat sunt următoarele:

— Art. 16 alin. (1) și (2): „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*
(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*”

— Art. 41 alin. (1) și (2): „(1) *Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*

(2) *Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.*”

— Art. 135 alin. (1), (2) și (3): „(1) *Statul ocrotește proprietatea.*

(2) *Proprietatea este publică sau privată.*

(3) *Proprietatea publică aparține statului sau unităților administrative-teritoriale.*”

Analizând susținerea autorului excepției, potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin principiului constituțional al egalității în fața legii și a autorităților publice, Curtea constată că prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție nu pot fi aplicate în mod direct în prezenta cauză, întrucât ele statuează egalitatea în fața legii și a autorităților publice a „*cetățenilor*”, fără a se referi însă la relațiile dintre cetățeni și persoane juridice, precum în speță.

Nu sunt incidente în cauză nici prevederile alin. (2) și (3) ale art. 135 din Constituție, care se referă la clasificarea proprietății în „*publică sau privată*”, precum și la categoriile de titulari ai proprietății publice.

Așa fiind, excepția de neconstituționalitate urmează să fie examinată prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 41 alin. (1) și (2), referitoare la garantarea dreptului de proprietate și la ocrotirea „*în mod egal de lege*” a proprietății private „*indiferent de titular*”.

Sub acest aspect Curtea reține că desființarea unui contract de vânzare-cumpărare prin constatarea nulității absolute a acestuia impune restabilirea situației existente la data încheierii contractului și aplicarea principiului *restitutio in integrum*. Aceasta presupune ca fiecărei părți a contractului să i se restituie integral și la valoarea reală tot ceea ce a prestat în temeiul contractului desființat. Alin. 3 al art. 19 din Legea nr. 85/1992, republicată, respectă acest principiu numai în privința drepturilor societății comerciale vânzătoare care reprimește atât locuința, cât și beneficiul nerealizat în perioada în care locuința a fost folosită de cumpărător, și anume sub forma chiriei; pe de altă parte, cumpărătorul reprimește numai suma de bani efectiv plătită cu titlu de preț, din care se reține chiria aferentă (al cărei

quantum, prin acumulare în timp, ar putea fi chiar mai mare decât prețul plătit pentru locuință), fără a avea dreptul la actualizarea prețului, în sensul de a se ține seama de deprecierea ca urmare a inflației a valorii reale a sumei de bani remise de el la încheierea contractului, și nici dreptul la acordarea, sub forma dobânzii, a beneficiului nerealizat în decursul perioadei în care nu a folosit acești bani. Rezultă deci că vânzătorul se bucură de protecția deplină a proprietății sale, pe când cumpărătorul suferă o semnificativă pierdere patrimonială.

Curtea observă că, prin ipoteză, calitatea de vânzător revine întotdeauna unei societăți comerciale cu capital integral de stat, iar aceea de cumpărător uneia sau mai multor persoane fizice. În aceste condiții Curtea constată că teza finală a art. 19 alin. 3 din Legea nr. 85/1992, republicată, îi favorizează pe titularii proprietății private de stat în raport cu titularii proprietății private particulare și prin aceasta încalcă prevederile art. 41 alin. (2) teza întâi din Constituție, conform cărora „*Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular*”.

Având în vedere dispozițiile art. 20 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte*”, Curtea reține că prevederile art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție trebuie interpretate și aplicate în concordanță cu prevederile art. 1 alin. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: „*Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.*”

Într-o asemenea interpretare Curtea constată că principiul constituțional al ocrotirii în mod egal a proprietății private trebuie respectat în privința oricăror drepturi patrimoniale, a oricăror „*bunuri*”.

Sub acest aspect Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin jurisprudența sa, a interpretat în mod extensiv noțiunile de „*bunuri*” și „*proprietate*”, conferindu-le acestora un sens specific dreptului internațional al drepturilor omului. Astfel Curtea Europeană a statuat că „noțiunea de „*bunuri*” (în limba engleză, «*possessions*», în limba fran-

ceză, «*biens*») din prima teză a art. 1 alin. 1 are un înțeles autonom, independent de clasificarea existentă în dreptul național” (cazul „*Ex-Regele și alții împotriva Greciei*”, 2000). Acest sens „nu este limitat la dreptul de proprietate asupra bunurilor corporale. [...] anumite alte drepturi și interese patrimoniale pot, de asemenea, constitui «*drept de proprietate*» și deci «*bunuri*», în sensul acestei dispoziții” (cazul „*Beyeler împotriva Italiei*”, 2000). De asemenea, în speța „*Gasus Dosier und Fördertechnik GmbH împotriva Olandei*”, 1996, pentru a se determina incidența prevederilor art. 1, s-a decis că „este deci indiferent dacă dreptul societății comerciale Gasus [...] este considerat ca fiind un drept de proprietate sau ca o garanție reală”. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai reținut, în cazul „*Van Marle și alții împotriva Olandei*”, 1986, că: „[...] Într-adevăr, clientela se analizează ca o valoare patrimonială, deci ca un bun în sensul primei fraze a art. 1, text care devine aplicabil în speță”. Totodată, în cazul „*latridis împotriva Greciei*”, 1999, s-a arătat că reclamantul „exploatarea cinematograful timp de 11 ani, fără nici o imixtiune din partea autorităților, în baza unui contract de închiriere, valabil din punct de vedere formal; ca rezultat al acestei exploatare, el și-a creat o clientelă, care constituie un «*bun*» [...]. Deși reclamantul deține doar un drept de folosință asupra localului, iar imixtiunea autorităților nu reprezintă nici exproprierie și nici restrângere a exercițiului dreptului de proprietate, această situație intră totuși sub incidența art. 1 alin. 1 teza întâi”. Mai mult, în cazul „*Pressos Compania Naviera S.A. și alții împotriva Belgiei*”, 1995, s-a decis că „dreptul la despăgubiri se naște o dată cu producerea prejudiciului. Un drept de creanță de această natură constituie un «*bun*» și deci reprezintă un «*drept de proprietate*» în înțelesul avut în vedere de art. 1 alin. 1 teza întâi. În consecință, această dispoziție este aplicabilă în cazul de față”.

Pe baza considerentelor expuse Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 19 alin. 3 teza finală din Legea nr. 85/1992, referitoare la neacordarea dobânzilor, precum și la neactualizarea prețului restituit ca urmare a constatării nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare a locuinței, sunt contrare prevederilor art. 41 alin. (2) teza întâi din Constituție („*Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular*”), iar excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată, urmând să fie admisă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. 3 teza finală din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, excepție ridicată de Nicoleta Acasandrei în Dosarul nr. 2.846/2000 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă, și constată că dispoziția „*Sumele restituite nu sunt purtătoare de dobânzi și nici nu se actualizează*” este neconstituțională.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN

privind aprobarea onorariilor minimale pentru serviciile prestate de executorii judecătorești

Ministrul justiției,
având în vedere dispozițiile art. 33 lit. c) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2001, care stabilește că onorariile minimale pentru serviciile prestate de executorii judecătorești sunt aprobate de ministrul justiției,
văzând propunerile Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România pentru stabilirea onorariilor minimale pentru serviciile prestate de executorii judecătorești,
în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 212/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției,
emite următorul ordin:

Art. I. — Se aprobă onorariile minimale pentru serviciile prestate de executorii judecătorești, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin, începând cu data de 10 mai 2001.

Art. II. — Direcția organizare, resurse umane și statistică judiciară și Direcția economică, investiții și administrativ vor aduce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

p. Ministrul justiției,
Doru Crin Trifoi,
secretar de stat

București, 7 mai 2001.
Nr. 897/C.

ANEXĂ

LISTA

cuprinzând onorariile minimale aprobate pentru serviciile prestate de executorii judecătorești

Activitatea prestată	Onorarii minimale
1. Notificarea și comunicarea actelor de procedură	100.000 lei
2. Executări directe: — Evacuări — Încredințarea minorului sau stabilirea domiciliului minorului — Vizitarea minorului — Punerii în posesie, grănițuri, servituți, predări de bunuri etc.	1.000.000 lei 500.000 lei 500.000 lei 500.000 lei
3. Executări indirecte: — Urmărirea mobilă a creanțelor — Urmărirea imobiliară a creanțelor	500.000 lei + 1% din valoarea creanței peste 10.000.000 lei 1.000.000 lei + 1% din valoarea creanței peste 10.000.000 lei
4. Poprire	500.000 lei + 1% din valoarea creanței peste 10.000.000 lei
5. Protestul de neplată la cambie, bilet la ordin și cecuri	1% din valoarea protestată
6. Constatarea unor situații de fapt și inventarierea unor bunuri (art. 239 din Codul de procedură civilă)	500.000 lei
7. Procese-verbale de ofertă reală	200.000 lei
8. Orice alte acte sau operațiuni date prin lege	300.000 lei
9. Confiscări	10% din valoarea realizată
10. Consultații în legătură cu constituirea actelor execuționale	100.000 lei

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro